Ч. 157. Субота 29 (16) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Справи парляментарні. — Вісти про мароккапьску справу.

Вчерашнє засіданє палати послів розпочало ся по год. 10 рано. Палата приступила до дальшої дебати над внесенєм посла Раймана про дорожню мяса. В дискусиї забирали голос пос. Граски, мінїстер рільництва бар. Відман і п. Цеґельский, котрий виступав против довозу арґентиньского мяса, яко шкідного для інтересів руского селянина. На внесенє пос. Абрагамовича замкнено дискусию і вибрано ґенеральних бесїдників пп. Удржала і Ведру. По їх промовах відослано внесеня до дорожняної комісиї з порученєм, аби дала звіт до 24 годин.

З черги промовляв п. Штравхер про дрогобицку подію. По єго промові перервано наради, а по відчитаню внесень і інтерпеляций закрито засіданє о год. 9 вечером. Слїдуюче засіданє нинї о 11 рано.

В середу о год. 6 вечер відбуло ся засїданє банкової комісиї. П. Колїшер попертий Біликьским поставив внесенє, щоби дискусию ґенеральну залишити. Пос. Хоч і Масталька спротивили ся тому і заявили, що дискусия не буде довго тревати. П. Колїшер взяв своє внесенє назад. В ґенеральній дискусиї забрав голос п. Масталька і вияснював становиско Чехів в банковій справі.

Мінїстер скарбу заявив, що правительство попирає стремлїнє в напрямі умождивленя кредиту в австро-угорскім банку як найширшим верствам населеня. Условиною що-до скорого зреалізованя сеї справи було-б сотворене орґанізациї, якаб мала фінансову спосібність до кредиту. Така орґанізация посередничила-б в уділеню кредиту поодиноким спілкам. Мінїстер заповідає внесеня дотичного предложеня.

Пос. Анґерман вніс резолюцию, яка домагає ся акредитованя заробкових і господарских стоварищень в Галичинї, утвореня більшої скількости філій в Галичинї і більшого увзглядненя постулятів в Галичинї.

Пос. Масталька домагав ся увзглядненя менших народів в заряді банку і поміщеня тексту у всїх признаних в Австриї мовах на державних банкнотах.

Пос. Крек домагав ся попертя райфайзенок зі сторони банку і знесеня інституциї цензорів при відновленю привилею австро-угорского банку.

Пос. Ліберман вніс резолюцию, щоби банк попирав інтереси широких верств населеня, щоби сотворив дешевий кредит для робітників і рукодільників.

Пос. др. Кость Левицкий вніс резолюцию, в якій домагає ся, щоби банк надїляв кредитом середні заробкові верстви і селян, щоби признав кредит селяньским спілкам, та щоби правительство внесло законопроєкт в справі утвореня державної центральної каси для акредитованя господарских спілок.

Відтак ухвалено цїле предложенє і всї резолюциї з виїмкою резолюциї п. Крека (поміч для райфайзенок і знесенє цензорів).

Пос. Шрафль ім. христ. сусп. Союза заявив, що єго клюб буде голосувати за предложенєм, коли внесенє п. Куранди в справі зміни реґуляміну, дотично банкової справи, буде подане до цїсарскої санкциї рівночасно з банковим предложенєм. Президент кабінету бар. Ґавч відповів на се домаганє вдоволяючо.

З словіньско-хорватского клюбу виступили пп. др. Рібар і Ґреґоріч, так що сей клюб числить тепер 27 членів і мають приступити до одноцїльного ческого клюбу.

Доставова комісия польского кола відбула нараду, на котрій обговорювано справу шевских достав для армії.

Посли інжиніри і технїки порішили оснувати вільну орґанізацию техників в палатї послів.

На засїданю парляменту 21 липня вніс пос. др. Олесницкий 24 наглячих внесень о уділенє підмог для погорільцїв слїдуючих громад: Задвірє, пов. перемишляньского; Демидів, пов. бобрецкого; Старі Богородчани, пов. богородчаньского; Дуба і Корсів, пов. брідского;

---

7)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

Ельшка сама засьміяла ся із свого здогаду, а по хвили спитала вічливо Бару:

— Отже тобі справді ще ніхто доси не сподобав ся?

— Послухайте Ельшко! — сказала по короткій роздумі Бара. — Минувшої осени було раз так, що я пасла сама в Лишаєм. Вітця боліла нога і не міг ходити. Раз отже пасу по полудни, а тут дві корови на себе роззлобили ся і почали страшно рогами себе колоти. Не можна допустити, аби худоба так розъївірила ся, бо могла би роги собі поломити. Отже я вхопила ведро і біжу до ріки по воду, аби налити їм на голови. Заки я ще вернула до стада, виходить з лїса якийсь стрілець і видячи, що корови водять ся, хоче їх розігнати. „Ідїть геть — кричу на него — я їх розжену. Аби вас бик не побачив, він злий!“ Стрілець обертає ся, але в тій хвили вже й бик єго доглянув. На щастє корови розбігли ся, коли я хлюснула на них водою, инакше стрілець ледви чи був би утїк. Мала я клопоту, заки задержала бика і втихомирила; ледве чи й отець був би єго удержав, але мене слухає, коли погрожу. Стрілець сховав ся в лїсі за дерево і дивив ся; коли відтак знов стадо стало пасти ся, вийшов на край лїса, де я стояла і питає мене, чия я і як називаю ся. Я єму сказала. Поглянув на мене якось дивно, подякував за оборону і відійшов до лїса. Бачила я єго пізнїйше ще богато разів, але більше з ним слова не говорила, хиба що коли недалеко переходив, то поздоровляв мене. Ставав на краю лїса, ходив в зимі понад ріку і до села заходив, а то цїлу зиму і цїлу весну. На сьвятого Івана рано, коли ви відійшли до дому, а я відтак помагала татови виганяти, дивлю ся, іде він через луку до моста. Задержав ся там, де ми стояли, оглянув ся, відтак зійшов з моста, вліз в корчі і я добре бачила, що взяв вінець, що повис на вербі та сховав за пазуху. Перед хвилею бачила я єго, як ішов долиною попід лїс; не знаю, що то є, але коли єго бачу, бою ся.

— І ти справді нїколи з ним не говорила?

— Як тоді перший раз, так нї слова більше — впевнювала Бара.

— Але любиш єго, правда? —випитувала Ельшка.

— Як кождого чоловіка, що не є для мене недобрий.

— Атже не знаєш, чи він добрий, коли ти з ним не говорила.

— Він справді не злий; з очий єму можна вичитати.

— Отже подобає ся тобі? — питала Ельшка цікаво.

— Є досить хороших хлопців в селї; але коли маю сказати правду, то скажу, що таки нї один менї так не подобає ся як він. І часто менї снить ся.

— О чім чоловік думає, о тім єму снить ся — рішила Ельшка.

— І не все; сни також від Господа Бога.

— Скажи-ж щиро, коли би той стрілець сказав: Баро, я тебе возьму — дала би ти єму слово?

— Що говорите, Ельшко! Він про мене нїколи не подумає, а не то, аби хотів мене брати. То самі пусті мрії і пусті слова; забудьте о тім. — Ґей, ґей, Полова, де лїзеш? — Лишай, куди уганяєш? — Не бачиш Полової в березинї? — перебила Бара бесїду, схопила ся з мягкої мурави і побігла завернути корову. Коли відтак пізнїйше хотїла Ельшка розпочинати розмову о стрільци, Бара все вивинула ся, звертаючи бесїду на Гинка; знала, що тою згадкою відверне Ельщину увагу від всього.

Пан управитель по кількох днях явив ся знов на приходстві. Нїчо єго не відстрашило, тільки що прийшов в день. І на приходстві говорено о страху і хоч панотець не вірив в такі річи, то все таки говорено, що мусить в тім щось бути, бо як то достовірні люди оповідали, той страх являв ся кождого третого дня і проходжував ся від одинацятої години до півночи. Декому мав навіть грозити, а до вікон заглядало лице мерця. Люди були тим так налякані, що вже з вечера з виїмком відваж-

Борщів, пов. борщівского; Біще, пов. бережаньского; Повітно, пов. городецкого; Цінева, пов. долиньского; Ангелівка, пов. заліщицкого; Балучин і Розваж, пов. золочівского; Вороблик королівский, пов. коросняньского; Холоїв, пов. камінецкого; Зубенко, пов. ліского; Дора, пов. надвірняньского; Букачівці і Дібринів, пов. рогатиньского; Дубляни і Самбір, пов. самбірского; Русів, пов. снятиньского; Клюсів, пов. сокальского; Тяжів, пов. станиславівского; і Володимирці, пов. жидачівского.

На тім самім засіданю поставив др. Олесницкий нагляче внесене о вибір комісиї з 52 членів в цїли ревізиї ординациї виборчої до ради держ. і установленя трибуналу для справ виборчих — і внесеня звичайні:

1) з предложенем проекту закона о одвічальности урядників адміністрацийних сторонам за шкоди, заподіяні хибним урядованем;

2) з предложенем проекту закона о безплатнім спорджуваню через суд контрактів що до селяньских ґрунтів;

3) о заснованє в Калуши низшої школи рільничої з рускою викладовою мовою.

На засіданю 25 липня 1911 вніс пос. др. Евг. Олесницкий: 1) проект закона о зміну постанов екзекуцийної ординациї в тім напрямі, щоби реальности селяньскі низше 1200 кор. вартости, а на кождий спосіб, щоби мешканя без огляду на вартість не могли бути в дорозі екзекуциї та ліцитациї продані; 2) разом з о. Фолисом внесене о усталенє характеру службового учителів народних — переняте обовязку удержаня їх на державу і зрівнанє їх платень з чотирма найнизшими клясами урядників державних; 3) інтерпеляциї в справі секатур зі сторони ветеринарів повітових при виконуваню закона про заразу худоби в Тейсарові пов. жидачівского, Бринцях церковних пов. бобрецкого і Лисятичах пов. стрийского.

Про марокканьску справу наспіли такі вісти: „Daily Chronicle" підчеркує, що нагальна метода, яку приміняє Німеччина буцїм то в обороні своїх інтересів, яких не має, видає ся дивною. Кождого мусить здивувати безнастанне показуванє узброєного кулака, або висилка воєнного корабля в обороні німецких підданих до пристани, де їх зовсім нема. Дивне також, що німецкий заграничний уряд по зірваню договору відповідає погрозами. Се виглядає так, неначе хтось ударить противника в лице, а опісля говорить до него по товариски. На разі анґлїйске правительство тілько приглядає ся, коли би однак Німеччина захотіла на стало осісти в Аґадір, то витворить ся така ситуация, що Анґлїя буде змушена до інтервенциї.

Довідують ся з дипльоматичних кругів, що зовсім не появив ся новий чинник, який би міг закаламутити хід переговорів між Францією а Німеччиною. Також не розширено круга конференциї. З нарад міністрів в уряді міністерства заграничних справ не можна вносити, щоби анґлїйске правительство думало над якоюсь інтервенциєю, або хотіло взяти безпосередну участь в теперішній конференциї. Заява преміера в парляменті в хвили, коли прийшла вістка про акцию Німеччини в Аґадір, відносила ся до ситуациї в Марокку і до постанов правительства в цїли бережения анґлїйских інресів в Марокку. Не уляґає сумнївови, що наколиб по за тереном Марокка найшла ся розвязка, вдоволяюча Францию, то се не пошкодило би інтересам Анґлїї. Також мильний є погляд, немов би Анґлїя бажала обмежити конференцию.

Новинки.

Львів, 28 липня 1911.

— **Члени краєвої Ради шкільної з рамени краєвого Видїлу.** В склад краєвої Ради шкільної входять на основі закона з дня 15 лютого 1905 р. між ин. також делеґати, котрих або іменує або предкладає до номінациї краєвий Видїл. Делеґатами краєвого Видїлу до краєвої шкільної Ради, котрих є трох, один з них мусить бути Русином, а всі мають мати активне виборче право до краєвого Сойму — були в послїдних трилїтє соймові посли: ґр. Лев Пінїньский і др. Йосиф Верещиньский та правительственний радник і ґімназияльний директор в Тернополи др. Омелян Савицкий. Краєвий Видїл ухвалив визначити своїми делеґатами на слїдуюче трилїтє на ново ґр. Льва Пінїньского і др. Омеляна Савицкого, а на місце дра Йосифа Верещиньского визначив члена краєвого Видїлу Мечислава Онишкевича. Сю послїдну зміну введено тому, що одним з делеґатів є все член краєвого Видїлу, котрий є заразом шефом департаменту, до котрого належать шкільні справи. А що др. Верещиньский уступив з краєвого Видїлу, а тепер шефом шкільного департаменту є Мечислав Онишкевич, то кр. Видїл заіменував єго своїм делеґатом. В склад краєвої Ради шкільної входять відтак заводові знавцї шкільництва, котрих є шість. З тих трох має бути покликаних з круга учителів висших шкіл, один з круга учителів середних шкіл, один з народних шкіл, взглядно учительских семинарий, один з торговельних або промислових шкіл. Двох з тих шести членів мусить бути Русинів. Членів краєвої Ради шкільної з круга заводових знавцїв шкільництва іменує Цїсар на внесенє міністра просьвіти, оперте на пропозициї краєвого Видїлу, предложеній Намістником. На тих членів кревої Ради шкільної ухвалив кр. Видїл предложити на дальше трилїтє дотеперішних членів краєвої Ради шкільної, а то: радника Двора і проф. краківского

нїйших мужчин нїхто не важив ся переступити порога. Жалували за свої гріхи, давали на служби Божі, словом: страх перед смертию приневолив їх до покаяня. Пан отець на проповіди виступив против забобонів, але то все нїчого не помагало.

Пан управитель, хоч не признавав ся, був так цїлий наляканий, що в очах блїд і колиб не була притягала єго захланність на богате віно і хорошу дївчину, були би єго більше не бачили на приходстві. Отже хотів мати як найскорше певність. Поговорив з панною Пепінкою і панотцем, а маючи їх дозвіл, постановив поговорити і з Ельшкою, аби зараз по жнивах зробити весїлє. Панна Пепінка заповіла Ельшцї прихід пана управителя на другий день і напоминала еї, аби була розумна і послухала доброї ради. Ельшка плакала і просила тїтку, аби не приневолювала еї віддавати ся за ту потвору. Але Пепінка дуже на неї розгнївала ся; також пан отець хоч не намавляв еї так як сестра, то все таки зробив їй докір невдячности і нерозуму.

З Праги не приходив лист нї ніяка вістка; Ельшка не знала, що діяти. І радила ся Бари; та еї потїшала, проклинала управителя, але то все не була ніяка поміч.

Настав другий день, день, коли мнима смерть не страшила. Пан управитель прийшов прибраний і висьвіжений на заручини. Панна Пепінка варила і пекла вже від досьвіта, аби гостя як найлїпше почитити; і вино прийшло на стіл для звеличаня торжественного дня. Бара була також на приходстві і лиш еї намовам удало ся, що Ельшка сяк так держала ся на ногах. Була цїла недужа з того. Коляж прийшло до бесїди, випросила собі Ельшка, аби пан управитель прийшов за тиждень по слово; надїяла ся, що до тої пори одержить якусь вість з Праги.

Управителеви та вимиаюча відповідь і та холодна суджена не подобали ся, бачив, що то не в порядку. Але що мав діяти? Мовчав і покладав надію на свою покровительку, панну Пепінку. Мимо тої непріємности смакувала єму їда і напитки дуже добре і лиш лиця єму горіли. Того дня мав на собі синїй фрак і то було єму ще більше до лиця.

Наближав ся вечер. Пан управитель хотів іти до дому, але пан отець не хотів єго пустити, а по годинї, коли знов хотів іти, сказав пан отець:

— Заждїть ще трохи. Вільчек, а як треба то й наймит проведуть вас, бо може бути, що тім нашім лїсї волочить ся яка дрянь.

Пана управителя немов би студеною водою облив; вже єму й не смакувало і найрадше був би бачив себе дома в постели. Лише то додавало єму відваги, що підуть з ним дяк і наймит. Але Вільчек мав вже трохи в голові, а наймит при наливаню також не зробив собі кривди, думаючи, що така нагода не лучить ся кождого дня. І не спішили ся йти, аж вже було по десятій. Аж тепер вибрали ся в дорогу. Управитель витверезівши із страху, побачив, що оба єго провідники підхмелені, ішли дорогою один сюди другий туди. Не було з ними що говорити, а пан управитель був в смертельнім страху, хоч робив собі ще надію, що сего дня страх не ходить.

Ах, він так тїшив ся на той день, все мав так хорошо уложене і все єму так не повело ся.

Ніч була досить ясна, видко було від села аж до лїса. Йдучі були вже недалеко, коли нераз висуває ся з лїса величезна — а може їм лиш так видавало ся — біла стать і ступає просто до них. Управитель скрикнув і мов сніп повалив ся на землю; дяк в миг ока витверезившись почав утїкати, лиш наймит станув як стовп. Але коли стать білою рукою відгорнула заслону і показала єму трупяче лице та ще й вишкірила зуби, встало єму волосе дубом на голові, страх єго обняв і він упав побіч управителя на колїна. Але біла стать не зважала на него; сильною рукою піднявши управителя з землї, загудїла єму глухим голосом до ушій: „Коли ще раз появиш ся як жених на приходстві, буде тобі амінь!"

Сказавши то пустила ся довгими, повільними кроками в напрямі села.

Між тим Вільчек, прибігши в найбільшім страху до села, стрітив нічного вартівника. І збудили пів села. Відважнїйші осьмілили ся вийти, взяли коли і ціпи а дяк побіг ще на приходство, аби взяти яку сьвячену річ. Селяни взяли єго в середину і пустили ся дорогою до лїса. Зараз за селом побачили білу стать, що ішла повільним ходом, але не в село, а півперек луки в напрямі кладовища. На хвилю задержали ся, але відтак додаючи собі відваги криком пустили ся всї одною товпою за білою статтю, котра побачивши їх приспішила ходу. Але нараз пустила ся бігцем до ріки і на мостї зникла їм з очий. Побігли отже за нею, набравши більше сьмілости. Перед мостом задержали ся.

— Тут лежить щось білого — кричали.

Дяк зробив знак хреста сьвятого над мостом, а коли на їх крик: „Всякоє диханіє да хвалить Господа"! нїчого не відозвало ся, приступив один з селян близше і побачив, що там лежить лиш одїж. Взяв то все на палицю і так вернули в село. По дорозї взяли ще з собою на пів мертвого управителя, котрого наймит мусїв майже на руках нести. Пішли просто на приходство. Пан отець ще не спав і отворив їм двері. Оглянули, що найшли і всї немов би з облаків упали. Перед ними лежали дві білі плахти і ґнїда вовняна спідниця з червоною обшивкою. Спідницю знали.

— Атже то несамовитої Бари! — скрикнули всї.

— До чорта! — кляли декотрі.

— А то чарівниця! — додавали иньші.

Але найбільше кричали управитель і дяк; один лиш наймит щиро реготав ся: „Я скорше був би смерти надїяв ся, нїж того, що в тій одежи сидить Бара! То славна дївчина".

(Дальше буде).

університету дра Казимира Моравского, проф. львівскої політехніки Тадея Фідлєра, проф. львівского університету дра Кирила Студиньского, шкільного радника і директора III. ґімназиї в Кракові Тому Солтисіка, радника Двора і проф. учительскої мужескої семинариї у Львові Александра Барвіньского, вкінци директора торговельної Академії у Львові Антона Павловского.

— **Против холєри.** Львівский маґістрат видав таке оповіщенє: Після рескриптів Намістництва з 9 червня 1911 р. і з 21 червня 1911 р., з причини невиключеної можливости занесеня холєри з Італії, а передусім з Венеції, а також із Царгорода та з инших міст Европи, взглядно Азиї до нашого краю, покликуючи ся на оповіщенє з 24 липня і 25 вересня 1910 р., пригадує маґістрат, що під загрозами, в тих оповіщенях заключеними, властителі заїздів і гостинниць та особи, що дають приют подорожним і голови домашних господарств мають обовязок доносити безпроволочно маґістратови, взглядно міскому фізикатови о прибутю з Італії, а передусім з Венеції, а також з Царгорода в цїли підданя їх 5 тиждневій обсервациї, числячи від дня переступленя границї а також доносити про замічені а збуджуючі підозрінє занедужаня.

— **Союз молочарско-сироварский в Вижници** устроює з днем 1 серпня сего року одномісячний курс молочарский для підготовленя інструкторів молочарства без ріжницї пола. — Хто хотїв би взяти участь на тім курсї, зволить зголосити ся до дирекциї „Молочарско - сироварских курсів в Вижници" з долученем марки на відповідь. — Першеньство мають члени. Наука безплатна. Удержанє на власний кошт.

— **З зелїзницї.** Дня 3 серпня 1911 о год. 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї в Перемишли публична лїцитация невідобраних товарів, як горівки, оцти, олива, мила, сукно, чоботи, шкіри, корки, зелїза, машини і знаряди рільничі, машини до шитя і т. п.

— **Придержанє дизертира.** Оногди арештувала полїция Вільг. Станислава Стаха, котрий недавно утїк був з войскової служби в Бохни, укравши передтим гроші з полкової каси.

— **Шпіґуньство.** В середу арештувала полїция під замітом шпіґуньства якогось Володислава Жердзїньского, кольпортера. Підчас ревізиї найшли у Жердзїньского богато спалених паперів.

— **Будівельна катастрофа.** На будові при ул. Зеленій у Львові під ч. 80 завалило ся риштованє. Семеро людий тяжко ранених. Двох відвезено домів, а пятьох в непритомнім станї відвезено до шпиталю. На місци ділала ратункова стация з лїкарем на чолї.

— **Холєра** в Царгородї ширить ся дальше. Оногди стверджено 9 випадків холєри, з сего два з смертельним вислідом. Від 1 червня до 22 липня записано 32 случаїв холєри, з того 18 з смертельним вислідом.

— **Самоубийство семинаристки.** З Кракова доносять, що Софія Гемзеріна, 21-лїтна абітуриєнтка учительскої семинариї, донька ем. управителя школи в Подгуржу, відобрала собі житє, утопивши ся у Вислї. Кинула ся в воду дня 17 с. м, а тїло її виловлено аж 24 с. м. в Бженцях під Домбєм.

— **По московски.** Укінчені ученики буковиньскої семінариї урядили собі під проводом проф. Сімовича прогульку до Росиї. І коли звиджували Київ, загостили також на могилу Бориса Грінченка. Та за ними прибула сейчас російска полїция і прогнала їх з кладовища.

— **Крадїж** в зелїзничім поїздї. Оногди в ночи в львівскім особовім поїздї на просторі між Тарновом а Кляєм обікрадено переселенця, що їхав до Америки, Федька Хмеляка, селянина із всхідної Галичини. Украдено всї єго гроші, а то 130 К. О ту крадїж підозрівають якогось молодого мужчину, котрий їхав в тім самім пересїку, що й Хмеляк. За сим мужчиною стежить полїция.

— **Хорватский здвиг Соколів** відбуде ся в Загребі від 13 до 15 серпня с. р. Голова союза хорватских руханкових товариств, п. др. Цар, будучи недавно у Львові, просив, щоби „Сокіл-Батько" вислав хоть 30 руховиків до вправ вільноручних, а що найменше відпоручників українського Сокільства. Відпоручники українських руханкових товариств мають станути в Загребі в повнім однострою. Поїзд особовий з Лавочного виїзджає до Будапешту о 12·49 в полудне, а в Будапештї є о 6·30 рано. Звідти відходить о 12·20 в полудне і прибуває до Загребу о 11·07 в ночи. Відпоручники і взагалї члени, які би хотїли поїхати на здвиг, повинні зголосити ся як найчисленнїйше. Щодо виїзду і побуту в Загребі, треба порозуміти ся як найскорше з головою львівского „Сокола". Єго адреса до 12 серпня така: Joh. von Boberskyj, Neumarktl, Krain.

Телеґрами.

Відень 28 липня. Вчера відбуло ся засїданє польского Кола, на котрім обширно обговорювано справу оповіщеня декляраций Кола що до єго полїтичного становища.

Відень 28 липня. Вчера вечером вибух огонь в складї дерева в маґазинах північної зелїзницї і прибрав величезні розміри. Огонь підложив з мести зелїзничий днюрніст Шопек, котрого видалено із служби. Шопек сам ставив ся на полїциї, де єго задержано.

Білград 28 липня. Прабув сюди японьский ґенерал Ноґі.

Солунь 28 липня. В Македонії ширить ся холєра. Було кількадесять случаїв смерти.

Токіо 28 липня. Японію навістили величезні повени. Погибло богато людий.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

— **Рускі диктати до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил з[..]дів і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширено видання. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —**

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·45, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.
З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.
З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
***) із Станиславова. †) з Коломиї.**
З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлю і р. кат. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·15, 9·52†)
†) З Красного.
З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
***) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.**
Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
***) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.**

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
***) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.**
До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
***) до Станиславова, †) до Коломиї.**
До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·28
§) Від 18/8 до 10/9 включно лиш в недїлю і рим. кат. сьвята.
До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
***) до Рави рускої (лиш в недїлї).**
До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.
До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
***) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю**
До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
***) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.**

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЄЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.